Pobre Juan

Per EloiA el dl., 16/01/2017 - 09:00

Maná
-
Revolución de amor

Lletra original

Juan se lanzó marchándose al norte
iba en busca de un vida digna,
cruzando México por valles y por montes,
iba Juan lleno de fe.

La historia es que Juan se iba a casar
con María embarazada,
pero él no tenia ni un centavo, ni un clavo que darle.

Pero este Juan iba muy decidido
y a la frontera él llegó con todo el filo.
Se conectó con el mero mayor de los coyotes
y la historia le contó:

Mire usted que yo quiero cruzarme ya
a San Diego o Chicago,
dígame usted lo que hago, qué precio le pago.

Juan ya nunca regresó,
en la línea se quedó, pobre Juan, la migra lo mató
el desierto lo enterró, pobre Juan, Oh

Juan le enseñò al coyote una foto de María
con la cual se casaría,
Le Prometió que él regresaría para formar todo un hogar.

Pero el coyote a Juan lo traicionó
dejandolo al olvido, tres balas se tronaron a Juan,
pobre de Juan, no regresó.. No ohh...

Juan ya nunca no regresó
en la linea se quedó, pobre Juan
la migra lo mató
el desierto lo enterró, pobre Juan

Y María lo fue a buscar, y ella nunca lo encontró,
desapareció, Oh

Lletra traduïda

... amor emigrant, injustícia global.

«Hola! Com estàs, "chaparrita"? Espero que bé. No sé ni què dir-te, però només penso en tu. Tinc por, tremolo i no puc agafar el son. No sé res. Sento que tot és de colors. Miro el cel i veig els teus ulls; després d'una estona, reacciono i no vull aixecar els peus de terra, vull pensar que tot és un somni i em vull despertar. No sé com acabarà tot això, però, si cal sacrificar alguna cosa, amb goig donaré la meva sang, el meu cos i la meva ànima; és teva».

Aquest és un fragment del diari d'un immigrant, que em vaig trobar abandonat en una de les habitacions del centre d'acollida d'immigrants, "La casa del Migrante", de Tijuana (Baixa Califòrnia, Mèxic), a la frontera amb els Estats Units. Feia dos dies que aquest jove va deixar un paper arrugat amb aquestes emotives paraules. La sort li haurà estat adversa, tenint en compte la ruta escollida. Són molts els qui hi han deixat la pell, en el fred de les muntanyes, en la calor del desert i en els corrents del Riu Bravo...

Avui, aquestes paraules les hauria ben bé pogut escriure un jove marroquí o subsaharià la nit abans de pujar a la *patera* que l'havia de conduir a l'altra riba. O aquella dona africana que, amb el seu fill a les entranyes, troba en la seva feble condició física l'argument de la seva vida per a cercar un futur millor.

(Quim Pons sj, *El Meu veí Hassan*, Cristianisme i Justicia, nº114)